

— И отъ вълка се не боя, и отъ лисицата, и отъ мечката, — отъ никого не ме е страхъ вече!

Ама че смѣшна работа! Дѣ се е чуло и видѣло, заякъ да не го е страхъ? Малкитѣ зайчета ги напушило смѣхъ. Тѣ запушили муцункитѣ си съ прѣднитѣ крачета и се разкикотили. Разсмѣли се и добритѣ стари зайки, усмихнали се дори старитѣ зайци, които отъ патило знаели що е лисичи нокътъ и вълчи зжбѣ. Вижъ ти, какъвъ смѣшенъ заякъ! На всички станало много смѣшно и весело, като го гледали. И току почнали да се прѣхвърлятъ прѣзглава, да подскачатъ, да се гонятъ отъ радостъ.

— Какво ще ви разправамъ много-много! — викалъ колкото ималъ гласъ нашиятъ зайко. Той съвсѣмъ се забравилъ отъ

самохвалство. — Само да ми попадне вълкъ насрѣща — ще го изямъ...

— Ама че смѣшенъ заякъ! Ама че глупавъ заякъ! — шепнѣли си зайцитѣ.

Всички виждали, че е смѣшенъ и глупавъ — и примирали отъ смѣхъ.

Тѣ приказвали за вълка, но не знаели, че вълкътъ е наблизко.

Вълкътъ скиталъ изъ гората по своитѣ вълчи работи и билъ много изгладнѣлъ. „Дѣ да ми има сега нѣкой заякъ да закуся!“ — мислѣлъ си той. И ето, съвсѣмъ наблизко той чува да крещатъ зайци и споменуватъ неговото име. Той се спрѣлъ, подушилъ и почналъ да дебне.

Той се примъкналъ до самитѣ зайци и чулъ, какъ тѣ се подиграватъ съ него. А най-много отъ всички му се смѣлѣтъ нашиятъ зайко самохвалко Кривогледко-Дългоушко-Кжсоопашко.

— Чакай да видишь ти — сега ще ти кажа азъ! — помислилъ си вълкътъ и почналъ да гледа, кой заякъ се хвали, че не го било страхъ. А зайцитѣ не го виждали и продължавали да лудуватъ още повече.